

El Regne d'Hongria

Capítol 1

A Hongria hi havia un rei que es va casar amb la dona més bella del món. Per la seva bellesa, honestat i bondat, la va estimar més que cap altra cosa. El rei i la muller només van tenir una filla, que era la criatura més bonica que havia existit mai. El rei l'estimava per damunt de tot.

Quan va morir la reina, es va fer un gran dol per tot el regne. Va passar molt de temps, i els barons i comtes van decidir parlar amb el rei perquè es tornés a casar, de manera que el regne no acabés en mans forasteres per falta d'un monarca. Aleshores van anar-lo a trobar i li van dir:

-Estimat rei, des del nostre humil punt de vista, pensem que seria convenient què vostè es torni a enamorar. Som conscients del gran dol que va suposar a tot el regne la pèrdua de la seva muller, i que cap dona al món podrà comparar-se mai amb la seva dolçor, empatia i amor. Malgrat això, sospitem que els regnes propers es troben interessats a arrabassar-li el regne, oh senyor, aprofitant la manca d'una monarca. No sabem amb certesa quan actuaran, tanmateix, ens voldríem preveure per procurar que no sigui massa tard per vostè.

-Baró Miquel i comte Ricard, les vostres paraules em deceben profundament. No entenc com se us poden ocórrer aquestes barbaritats; en primer lloc, no és possible que els monarques de l'entorn tinguin aquest propòsit traïdorenc i tirà entre mans, són gent noble i honrosa, mai em jugarien aquesta passada sense, almenys, avisar prèviament. En segon lloc, jo soc home d'una sola dona, mai tindrè la gosadia d'apropar-me a cap altre que no sigui la meva difunta. La seva presència no serà mai comparable a la de cap altra persona i em frustra que vosaltres em veieu capaç de fer-ho. Si no teniu cap altre comentari atrevit i irrespectuós a fer-me, us ordeno que marxeu immediatament de casa meva.

Dit això, en Miquel i en Ricard van sortir del luxós palau capcots. No s'esperaven la reacció del seu superior, no tenien intenció de fer-lo enfadar ni de decebre'l; només volien el millor per ell. Malgrat això, ells eren conscients que havien d'actuar d'alguna manera, eren els únics que sabien les vertaderes intencions dels regnes del voltant. Especialment en Miquel, ell era el més espavilat dels dos. El seu càrrec era inferior al del seu amic i, per tant, la seva opinió no era gaire important pel que fa al monarca; no obstant això,

les seves destacades habilitats per la guerra i el seu enginy aviat el convertirien en un membre clau de la noblesa.

A les setmanes vinents el panorama del regne no va canviar gaire. El monarca continuava enyorant a la seva dona, no era capaç d'oblidar-la. Es trobava absent als seus ciutadans, a cap mena de cerimònia, festa, o ball del poble. L'única persona que disposava de la seva plena atenció era la seva filla. Ella no acabava de ser coneixedora de la situació, no entenia que la seva mare no tornaria mai més. Encara era massa petita, tenia quatre anys. El rei, llavors, intentava cuidar-la de la millor manera possible, intentava mostrar-li un somriure sempre; el seu últim desig era que la seva filla tingués una infància amarga.

A mesura que les setmanes passaven, els ciutadans es van començar a enfadar progressivament. Semblava com si el seu monarca no els importés gens. Volien una mínima atenció per part d'ell o, al final, optarien per revoltar-se. En Miquel, preocupat per la perillosa situació en la qual s'estava embolicant el seu superior, va intentar anar a parlar amb ell. Li va comunicar de la millor manera possible que els seus ciutadans requerien d'una mica d'atenció i que, en cas de no fer-ho, es podrien ocasionar revoltes que posarien en perill el seu títol i poder. Malgrat els intents incisius del baró, el monarca no va fer cap cas a les seves advertències, confiant en el fet que res dolent passaria. Continuava aïrat amb ell per l'incident que van tenir fa un mes. Inevitablement i, a causa de l'actitud del rei, en Miquel va haver d'intentar trobar una altra solució per apaivagar la fúria de la població. A pesar d'això, res funcionava; va procurar a tort i a dret explicar el complicat període que estava patint el seu monarca, els va prometre la celebració de festes gratuïtes per tothom i, fins i tot, els va oferir la possibilitat de gaudir d'exhibicions de lluita. Aquests detalls van aconseguir tranquil·litzar i mantenir entretinguts els habitants durant un parell de setmanes més. En Miquel, però, no podia fer res més, a partir d'aquells moments tot dependria de l'actitud que el rei decideix optar envers la gent.

Com era d'esperar, el comportament va continuar com fins ara. La gent es tornava a enfadar i el monarca seguia amb les seves melancolies. Mentrestant, els regnes de l'entorn havien estat observant cada esdeveniment nou a la localitat, des de les depressions de la cort, fins als canvis d'humor dels ciutadans i les honorables ajudes per part del baró. Estaven esperant el moment perfecte per aparèixer, el moment on la gent estigués a punt de tomar alguna represàlia, el moment per ser el representant preferit de la població...

Un parell de dies més tard, l'irremeiable destí del rei va arribar, aquell matí es podien observar cartells penjats per tot el territori amb una demolidora i contundent declaració per part del monarca del regne veí:

"Donades les terribles condicions en què vosaltres, pobres ciutadans, esteu vivint aquests últims mesos, us proposo proclamar-me com a nou sobirà. El deplorable comportament del vostre actual mereix que tingueu, com a mínim, l'opció a l'elecció entre ell i jo. Això no obstant, per fer-ho més interessant, suggereixo que ens batem en duel. El guanyador entre nosaltres dos, serà el digne de regnar-vos. "

Capítol 2

Després d'assabentar-se de la notícia la població estava eufòrica. Després d'aquells horrorosos mesos, què seria més gratificant per ells que un combat entre dos poderosos monarques on es jugarien els seus honors per governar-los. Aquesta situació els motivava i feia que el poble tornés a recuperar l'alegria, l'impuls i la felicitat.

La situació a la noblesa, en canvi, era molt diferent:

El monarca es trobava en un compromís crític; en primer lloc, no es veia en condicions físiques adequades com per batre's amb el seu dur rival; així mateix, no s'esperava aquesta vil traïció del rei del regne del costat, la seva relació anys passats era bona; mai s'ho hauria pensat. Finalment, malgrat la seva deplorable condició física i mental i el seu desig de retirar-se del combat, presentar-se al duel era una obligació per a ell; no en tenia cap altra opció.

Els ciutadans van escollir la data de l'enfrontament. En exactament set dies l'enfrontament es realitzaria al coliseu més gran de la ciutat. L'entrada al monument seria gratuïta per a tothom. Així doncs, no hi hauria esperit al regne que es perdés el gran espectacle.

A mesura que el rellotge marcava l'avanç de les hores l'ansietat del rei augmentava exponencialment. No suportava la immensa pressió que cauria sobre la seva persona un cop es complís la setmana. La simple idea d'una possible derrota el posava malalt: després de la pèrdua de la seva dona, ser vençut li arrabassaria tot el que li queda menys la seva pobra filla. No tan sols

li usurparien el control del regne, sinó que també perdria tot el seu poder i riquesa. Probablement, acabaria empobrint-se, no podria ni assegurar a la seva estimada filla la vida que es mereix. Totes aquestes suposicions negatives endinsaven al monarca en una profunda melancolia, de la qual ni ella mateixa pensava que en podria sortir mai.

Mentre ell reflexionava sobre les seves profundes desgràcies, però, l'astut baró Miquel començava a enginyar el seu brillant pla. Ell, malgrat passes totalment desapercebutes quant als ulls del seu superior es refereix, creia tenir la solució per conservar la família noble. En un principi, va pensar a comunicar-li les seves estratègies d'una forma educada i serena, però recordant el que va passar l'altra vegada que li va confessar les seves sinceres opinions, va optar per mantenir-ho en secret el temps precis.

Els dies avançaven, la batalla estava molt a la vora i, al regne, els que seran els tres protagonistes es preparaven de formes diferents per al combat:

En primer lloc, podem destacar el comportament d'en Ricard, el monarca del costat. Ell es trobava en una confiança absoluta envers el contrincant. Gràcies a espies contractats per ell mateix, li va arribar la informació del deplorable estat del seu oponent. Es descobria en una posició de superioritat mental tan gran que, sense tenir en compte els dos primers dies que va corroborar que la seva condició física continuava sent excel·lent malgrat el pas dels anys; no es va preparar físicament cap dia més.

D'altra banda, en Marc, l'actual rei d'Hongria, feia tot el possible per preparar-se mínimament per la batalla. Encara que mentalment no estigués de forma admirable, havia de fer el possible per derrotar al seu contrincant. Era conscient que la derrota era una opció totalment realista; però, així i tot, almenys havia d'esforçar-se tant com pogués. El seu físic, així i tot, no era digne del combat.

Finalment, descobrim en Miquel. Ell era el que estava assumint l'entrenament més dur dels tres. Ningú el coneixia, ell no hauria ni de ser reconegut aquell dia. Això no obstant, no podia permetre que la seva família noble fos expulsada del càrrec així. Era conscient que el seu rei perdria l'enfrontament i que era l'única persona capaç d'evitar-ho.

Els dies de preparació es van esgotar. L'endemà, els dos reis es batran en combat per veure qui dels dos és digne de tenir el càrrec superior del regne d'Hongria. Tot dependrà d'ells dos, o potser no...

Capítol 3

Per fi, el dia de la veritat va arribar. Restaven poques hores perquè el combat comencés. Aquell dia seria clau per al futur dels ciutadans i de tot el regne. La gent començava a instal·lar-se al coliseu i les cues es feien cada cop més llargues. Cap persona amb dos dits de front es voldria perdre l'enfrontament i, a més, com que les entrades eren gratuïtes, les grades acabarien totalment plenes.

Els protagonistes dels dos bàndols es preparaven, tant físicament com mentalment, per al combat. D'altra banda, el perspicaç baró Miquel també enginyava brillantment els seus inesperats plans.

A mesura que volaven els minuts, les tensions augmentaven als contrincants; especialment al rei Marc. Veure a aquesta inversemblant quantitat de ciutadans esperant per veure el combat, el feia suar i tremolar. Ells esperaven que fos el seu actual monarca el vencedor o, almenys, això pensava ell i, per tant, no volia fallar-los. Fins i tot la seva petita filla dipositava confiança en ell. Contràriament, al Ricard aquesta mena de pressió el feia sentir més imponent, més poderós. Al seu cap ja s'imaginava derrotant el seu adversari i posseint tota aquella massa de ciutadans mentre cridaven el seu nom repetidament.

L'estadi era completament ple, la gent aplaudia i cantava el nom dels contrincants emocionada: restaven escassos minuts per al definitiu combat. Per la megafonia s'anunciava que en exactament dos minuts l'enfrontament s'iniciaria. Per als extrems oposats, per fi, van aparèixer els dos reis preparats per la batalla. Portaven a sobre una espasa i una fina armadura que protegia la part davantera superior d'ambdós oponents. La tensió es palpava en l'ambient, se situaven al centre del terreny a una mínima distància de deu metres. Tot just faltava l'aprovació de l'àrbitre perquè la guerra esclatés; al coliseu imperava un silenci impactant. Ningú hauria imaginat mai el que va passar tot seguit:

Abans que ni tan sols l'intermediari el pogués inaugurar, una tercera persona va saltar al terreny; el baró Miquel. Amb la sorpresa de tot el coliseu, incloent-hi els monarques, també vestia l'equipament per a l'enfrontament. Tots els ulls estaven pendents del seu següent moviment. Es va dirigir a en Ricard i va cridar de forma eufòrica que en Marc (el rei actual) no participaria en el combat, que ell ocuparia la seva posició per lluitar per al tron del regne. En primer moment, el Marc es va sentir furios; com podia ser que un membre de la seva família el traís d'aquella manera davant de tothom. Tot seguit, però, va comprendre que ell no estava preparat per al combat. Encara no havia

superat la mort de la seva dona i, sent realista, aquell enfrontament era un suïcidi per ell. Llavors, es va retirar lentament del terreny cedent-li el pas al seu hereu. Per altra banda, el rei Ricard no s'ho podia creure, això no entrava en els seus plans. No tenia previst un combat amb aquell baró, francament més fort i hàbil que el seu anterior rival. Es trobava en un compromís, no podia marxar del combat, defraudaria a tota l'afició. Aquesta sí que rebia amb bones mans el sobtat canvi; els emocionava l'aparició d'un nou guerrer.

Així doncs, amb l'aprovació general, la batalla per fi es va iniciar. La tensió per part dels dos bàndols es palpava en l'ambient. En Ricard va prendre la iniciativa atacant de forma agressiva el Miquel, però ell, sorprenent el públic, va esquivar de forma elegant i ràpida les ofensives del seu oponent. Ningú era conscient de l'esforç i el temps dedicat que amagava el baró. Durant totes aquelles setmanes s'havia preparat físicament de forma exemplar i també havia après a combatre. Els atacs del monarca, així i tot, no acabaven, semblava com si en qualsevol moment pogués colpejar al seu rival. Fins que, inevitablement, un cop de puny va impactar al rostre del Miquel seguit d'un crit de triomf per part del Ricard, que ja es veia guanyador. Tanmateix, el Miquel es va aixecar ràpidament provocant l'admiració del públic i va propinar un parell de cops d'espasa que va bloquejar bé el Ricard, demostrant que també gaudia d'excel·lents reflexos. El combat, llavors, es va tornar un continu espectacle de cops per part dels dos costats. El públic estava eufòric, mai s'hauria imaginat que podria fruit d'això. Les forces, però, començaven a gastar-se; la batalla s'estava endinsant al seu punt decisiu:

Els contrincants es trobaven cara a cara, permetent-se el luxe de parar uns segons per recuperar la respiració i netejar-se la sang del rostre. El pròxim intercanvi de cops decidiria el bàndol guanyador, i ells eren totalment conscients. Altre cop, com al principi, va ser en Ricard qui va agafar la iniciativa abalançant-se amb les seves últimes energies al baró Miquel que, aquella vegada, no va permetre que el colpegés:

Magistralment, va esquivar els seus primers atacs, es va posicionar a la seva esquerra i li propinà el cop definitiu al mentó per proclamar-se guanyador i, per tant, el nou rei del regne.

(Deu anys més tard)

Després d'aquell moment, la vida al regne va canviar radicalment:

Evidentment, el Miquel ja no era un simple baró; s'havia convertit en el nou rei. Per altra banda, el Ricard es va haver de retirar per sempre del territori; mai a la seva vida podria tornar a posar un peu dins. Afortunadament, el Marc va aconseguir recuperar la felicitat que tant enyorava després de la mort de la

seva dona, un paper clau va ser la seva filla; estava compromesa amb l'actual rei del regne, en Miquel. En poc temps es celebraria la cerimònia. De la mateixa manera, la població es tornava a sentir valorada i estimada per part dels seus superiors.

I així va ser com, després de tantes melancolies i desgràcies, al Regne d'Hongria tornava la felicitat i l'alegria.